

Chương 48

Chiếc xe thể thao đi vào đại viện, từ xa, Mẫn Nhu nhìn thấy phía trước Lục gia có mấy chiếc xe ngừng lại, còn có người mang thứ gì đó từ trong xe ra đi vào Lục gia.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh cũng liếc mắt nhìn cô, không nói gì cả, khóe miệng vẫn là nụ cười thản nhiên có vẻ rất hài lòng nhưng cũng chút bất đắc dĩ. Lục Thiếu Phàm chậm rãi lái xe vào bãi đỗ Lục gia.

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đi vào nhà thì thấy những chiếc hộp giấy chất chồng thật cao. Di Mai và những người giúp việc cũng bận rộn tay chân, trong tay cầm đủ các loại hộp quà tặng. Bà Lục từ trong bếp đi ra, trong tay bưng chén canh nóng hổi, vừa thấy Mẫn Nhu thì gương mặt thanh lịch của bà nở nụ cười vui sướng.

“Tiểu Nhu về rồi à, mau lại đây, nhân lúc canh còn nóng mau uống đi!”

“Nhìn con kìa, nên bồi bổ một chút, nếu không đến lúc đó lại bị thiếu dinh dưỡng đối với cả mẹ lẫn con đều không tốt.”

Tin Mẫn Nhu mang thai chắc bà Lục đã biết, rõ ràng Lục Thiếu Phàm đã thông báo. Nếu không bây giờ bà Lục đã ở trong công ty chứ không ở trong bếp nấu canh cho cô.

Lục Thiếu Phàm cười khẽ kéo Mẫn Nhu đến trước bàn ăn. Trước thái độ ân cần của bà Lục, Lục Thiếu Phàm để Mẫn Nhu ngồi xuống ghế, chủ động cầm lấy cái muỗng và chén từ tay bà Lục, cử chỉ ưu nhã giúp Mẫn Nhu múc một chén canh.

“Nếu chưa ăn cơm trưa thì húp canh nhiều một chút, đây là món xương bò hầm thượng hạng đối với phụ nữ đang mang thai rất có ích.”

Ánh mắt bà Lục thiết tha nhìn, Mẫn Nhu miễn cưỡng húp vào ngậm, nhưng vừa vào dạ dày thì một cảm giác khó chịu dâng lên, canh trong miệng vẫn chưa kịp nuốt vào thì đã muốn ói ra hết.

“Có phải em khó chịu chỗ nào không?”

Mẫn Nhu khó chịu nhíu mày, một tay che miệng, một tay đẩy cái ghế, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh. Phía sau là tiếng bước chân bám theo sát của Lục Thiếu Phàm, còn có tiếng hỏi lo lắng của anh.

“Mang thai chính là như thế, đây là phản ứng bình thường khi mang thai. Vợ của con so với phụ nữ mang thai bình thường thì phản ứng nặng hơn, không có gì phải lo đâu!”

Mẫn Nhu nôn xong, mệt mỏi đi ra khỏi phòng vệ sinh. Ra tới cửa thì thấy bà Lục nói cho Lục Thiếu Phàm nghe, còn Lục Thiếu Phàm hiển nhiên không an

tâm, nghe tiếng cửa mở liền mặc kệ bà Lục đi lên trước, ôm lấy Mẫn Nhu đang tái nhợt lo lắng xem xét từ trên xuống dưới.

“Vẫn còn khó chịu sao? Nếu không anh đưa em đi bệnh viện khám thử?”

Vừa thấy Lục Thiếu Phàm tính đưa Mẫn Nhu đi ra ngoài, bà Lục vội ngăn lại, kéo tay Mẫn Nhu dẫn cô đến bên bà, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lục Thiếu Phàm không được dính vào, sau đó nhìn dì Mai đang sắp xếp mấy hộp quà nói:

“Dì Mai, đem hộp vitamin B11 do nhị phu nhân mang tới đây.”

Mẫn Nhu nhìn hộp quà đầy trên đất, đều là thực phẩm dinh dưỡng dành cho phụ nữ có thai, hơn nữa từ khi cô vào cửa còn có mấy cảnh vệ viên mặc quân trang hoặc đồ tây đen ra vào, trong tay đều là đồng thuốc bổ kì dị.

Từ lúc cô biết mình mang thai đến giờ chưa quá hai tiếng, không ngờ hàng loạt quà cáp thuốc bổ đã đưa tới cửa, chứng tỏ tin tức được truyền đi rất nhanh.

Bà Lục đưa Mẫn Nhu vào phòng khách, Lục Thiếu Phàm vẫn bám sát theo sau, dáng vẻ cẩn trọng. Bà Lục dừng lại nhìn Lục Thiếu Phàm, sẵn giọng nói:

“Nếu đã hiểu rồi còn không mau đi làm, để con dâu trong nhà chẳng lẽ còn sợ mất?”

“Phải đó thiếu gia, kinh nghiệm của phu nhân rất nhiều, biết thiếu phu nhân mang thai, phu nhân cố ý lót gạch chống trơn xuống nền, chuẩn bị đôi gạch trong phòng tắm, mấy tấm thảm kia phu nhân tính trải trên cầu thang tránh để thiếu phu nhân bị trượt.”

Theo tay chỉ của dì Mai, Mẫn Nhu nhìn đồng hộp chất ngoài cửa, bên cạnh còn có các tấm thảm lớn, theo cách nói của dì Mai tất cả những thứ này là do bà Lục mua riêng vì cô...

“Mau uống vài viên Vitamin B11 đi, cảm giác buồn nôn sẽ bớt đi sau đó rồi ăn tiếp.”

Bà Lục cầm ly nước ấm, trong lòng bàn tay còn có vài viên thuốc, dịu dàng dặn dò Mẫn Nhu:

“Mẹ hôm nay không đi làm, buổi chiều mẹ sẽ nói cho con biết một số việc nên chú ý khi mang thai, giúp con chuẩn bị tư tưởng trước, tránh để sau này phải luống cuống tay chân.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.”

Mẫn Nhu uống vitamin B11 xong, bà Lục hài lòng gật đầu, vỗ vỗ tay cô, sau đó nhìn Lục Thiếu Phàm nói:

“Thiếu Phàm, lát nữa con gọi cho họ hàng, họ gửi quà nhiều như thế chúng ta cũng nên cảm ơn.”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm từ đầu tới cuối chỉ nhìn Mẫn Nhu, nghe bà Lục nhắc nhở, khóe môi cong lên đầy ý cười, tính đứng dậy bỏ đi thì tay bị Mẫn Nhu giữ lấy. Lục Thiếu Phàm cúi đầu, thấy ánh mắt đầy ân cần của Mẫn Nhu.

“Anh vẫn chưa ăn trưa, ăn xong rồi hãy đi làm.”

Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm nhìn chăm chú đến phát ngượng, vội vàng che ly nước, quay sang thấy bà Lục và dì Mai cười mập mờ, liền cảm thấy bối rối vội vàng đi vào trong bếp. Lục Thiếu Phàm vẫn cười dễ hiểu, ôm lấy bả vai cô ngồi xuống.

Lục Thiếu Phàm vừa đi không lâu, bà Diệp liền nghe tin chạy tới, thấy bà Lục và Mẫn Nhu đang ngồi trong phòng khách liền mừng rỡ kéo Mẫn Nhu đứng lên nhìn từ trên xuống dưới:

“Bà thông gia, tiểu Nhu gầy quá, xem ra phải nhờ bác sĩ dinh dưỡng giúp con bé điều chỉnh, nếu không tới lúc sinh con sẽ không chịu nổi!”

Bà Lục đồng ý xoa cằm, sau đó hai người cùng nhìn chăm chăm cơ thể mảnh mai của Mẫn Nhu, nhíu mày suy nghĩ sâu xa nói:

“Tôi cũng nghĩ vậy, đợi ổn định rồi, cũng nên tham gia khóa học yoga, nghe nói có chương trình dành cho phụ nữ mang thai.”

“Giáo dục trẻ con thì phải uốn nắn từ nhỏ, tôi có đến tiệm sách mua ít sách dưỡng thai và vài đĩa nhạc, lúc tiểu Nhu mang thai có thể vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Phải rồi, bà thông gia, y phục chống phóng xạ có mua không? Hiện tại nhà sử dụng điện đều bị phóng xạ, chúng ta cũng nên chuẩn bị.”

Bà Diệp nhắc nhở khiến bà Lục bừng tỉnh vội gọi dì Mai tới phân phó gì đó, sau đó lại thấy lo muốn đích thân đi mua, nhưng nhìn sang Mẫn Nhu thì lại lo lắng.

Bà Lục và bà Diệp khiến cô cảm nhận được sự ám áp của tình thân, thấy hai vị trưởng bối còn do dự, Mẫn Nhu thân thiện cười nói:

“Mẹ và mợ, hai người đi đi, trong nhà còn có dì Mai mà? Con cũng mệt rồi, muốn trở về phòng ngủ, sẽ không đi đâu cả.”

Bà Lục và bà Diệp an tâm đứng dậy, cầm túi xách vui vẻ bàn luận chuyện mang thai, vội vã đi ra ngoài, trước khi đi không quên dặn dì Mai chăm sóc Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn căn biệt thự đã trở nên yên tĩnh, cười nhẹ tựa vào ghế sofa, tay xoa xoa bụng một lần nữa, gương mặt xuất hiện vàng sáng hạnh phúc.

Con của cô sẽ không dẫm vào vết xe đổ của mẹ nó, sẽ có gia đình hạnh phúc, có cha mẹ, có ông nội bà nội, có chú có bác...

Trong đầu Mẫn Nhu chợt hiện lên cái tên Mẫn Chí Hải, ông ngoại của đứa trẻ, cô cũng nên báo cho ông biết, nhưng hai mẹ con Mẫn gia kia nếu biết cô mang thai chắc sẽ lại làm âm ỉ lên?

Thay vì để cho hai nhà xào xáo cả lên, chẳng bằng giữ bí mật. Mẫn Nhu đem điện thoại giữ trong tay đặt xuống trở lại, vừa rút tay về thì tiếng chuông vang lên.

Mẫn Nhu thấy trên màn hình xuất hiện số điện thoại văn phòng của Mẫn Chí Hải, mặc dù không biết ông tìm cô có mục đích gì nhưng cô vẫn bắt.

“Cha, cha tìm con có việc gì sao?”

Mẫn Nhu bề ngoài chào hỏi khiêm tốn lễ phép nhưng cũng mất đi sự thân mật giữa cha con, Mẫn Chí Hải cũng nhận ra thái độ xa lánh của Mẫn Nhu, chốc lát hơi lúng túng, im lặng vài giây rồi nói:

“Tiểu Nhu con ở Lục gia vẫn khỏe chứ? Sau khi kết hôn sao không về nhà, khi nào thì cùng Thiếu Phàm về một chuyến?”

Giọng nói Mẫn Chí Hải ôn hòa rõ ràng, bên trong cất chứa vẻ mệt mỏi uể oải. Mẫn Nhu nhớ tới lời Lục Thiếu Phàm nói, Diệp Vân Thao sẽ không đơn giản buông tha Mẫn gia, liệu có phải bây giờ đã ra tay?

“Tiểu Nhu, hai ngày nữa là sinh nhật 50 tuổi của cha, cha sẽ tổ chức tiệc ở khách sạn, nếu con và Thiếu Phàm có rảnh thì cùng tới!”

Mẫn gia, cô tuyệt đối không quay về, nhưng thái độ ăn nói khép nép mời mọc của Mẫn Chí Hải khiến cô không thể hoàn toàn quyết tâm, chỉ đành thở dài nói:

“Cha, việc này con phải hỏi Thiếu Phàm, khi anh ấy đi làm về con sẽ nói cho anh ấy biết, sau đó sẽ báo lại cho cha được không?”

Mẫn Chí Hải cũng không cưỡng ép Mẫn Nhu, thở dài, vài giây sau mới nói.

“Vây cứ như thế đi, ở Lục gia phải tự biết chăm sóc mình, biết chưa?”

“Vâng, hẹn gặp lại cha.”

Mẫn Chí Hải cúp trước vài giây, ông cũng không nhắc đến cuộc sống ở Mẫn gia. Mẫn Nhu mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, không muốn phí sức dây vào mối ân oán giữa Mẫn gia và Diệp gia, rồi cô kéo chăn, nằm trên ghế vờ nhắm mắt ngủ.

Đến tối, ngay cả Lục Tranh Vành thần long kiến thủ bất kiến vĩ cũng quay về, sự ấm áp yên tĩnh nơi bàn ăn cũng vì sự có mặt của ông mà trở nên náo nhiệt.

“Thái công, Đậu Đậu sẽ có em trai a!!”

Đậu Đậu ngẩng gương mặt nhỏ bé hồng hào lên, hai mắt đen thuần khiết, ngồi kế bên Mẫn Nhu, bàn tay bụ bẫm xoa xoa bụng Mẫn Nhu, rồi như tên trộm nhỏ giọng nói với Lục Tranh Vành:

“Bà nội còn bảo, Đậu Đậu phải nhỏ tiếng nếu không sẽ dọa em trai cháu chạy mất. Cho nên, thái công cũng phải bắt chước Đậu Đậu, nếu không em trai sẽ không thích thái công đâu.”

Tối nay tâm trạng Lục Tranh Vành rất tốt, tuy vẻ mặt vẫn nghiêm trang nhưng khi nhìn về phía cô cũng mang theo chút hiền hậu của người hậu bối, nhất là khi chú ý tới bụng cô lại vừa lòng gật đầu liên tục.

“Haha, không hổ danh là tôn tử của Lục Tranh Vành, quả nhiên không bội nhọ danh tiếng Lục gia ta.”

Tiếng cười sảng khoái của Lục Tranh Vành khiến Mẫn Nhu bối rối, còn Lục Thiếu Phàm lại cười ôn hòa, tay gấp thức ăn không hề ngừng lại, trong bát com Mẫn Nhu thì đã hình thành một ngọn núi nhỏ.

“Ăn thế này làm sao đủ chất dinh dưỡng.”

Lục Tranh Vành nhìn rau xanh trong chén Mẫn Nhu, bắt mắt nhưng mòi, vẻ mặt đen lại nhìn đồng đồ ăn chuẩn bị cho phụ nữ mang thai, hướng về phía bà Lục nói:

“Chi Duyên, Tiểu Nhu nên ăn gì đó để bồi bổ, ăn mấy thứ này không có dinh dưỡng đâu.”

Bà Lục khó xử nhìn những đồ ăn phong phú trên bàn, hôm nay bà đã cố tình gọi điện cho bác sĩ dinh dưỡng, bảo dì Mai đi chợ mua đồ về, sao lão gia tử lại bảo thức ăn này không dinh dưỡng?

Mẫn Nhu biết bà Lục tốn không ít sức vào bữa ăn này, đang tính lên tiếng hóa giải sự lúng túng cho bà Lục, thì tiếng xe tắt máy bên ngoài cửa thu hút.

Đã trễ thế này, Lục gia còn có khách sao?

Mẫn Nhu tò mò quay đầu lại, thì thấy bóng người cao lớn bước vào căn biệt thự. Dáng người cao ráo mạnh mẽ, da ngăm đen, đầu cạo trọc, nhìn những đặc điểm đó cũng biết họ là ai. Chỉ là khi cô nhìn qua thứ đồ cầm trên tay họ thì ngạc nhiên, nghi hoặc đưa mắt về phía Lục Thiếu Phàm, người ngồi sau cũng chỉ lắc đầu cười khò, dời mắt nhìn sang Lục Tranh Vành.

“Tham mưu trưởng xin chào, chào Lục phu nhân, Lục thị trưởng, chị dâu!”

Giọng nói vang vọng khiến Đậu Đậu sợ hãi rúc vào lòng Mẫn Nhu, sau đó tò mò nghiêng đầu, nhìn người đàn ông mạnh mẽ, sau đó ngược nhìn Mẫn Nhu, hỏi:

“Mẹ à, chú đó tới bán gà và chim sao?”

Mẫn Nhu lén che miệng Đậu Đậu lại, xấu hổ kéo môi, hy vọng vị quân nhân này không nghe thấy lời Đậu Đậu nói, Lục Thiếu Phàm tới gần cô nói nhỏ vào tai.

“Bà xã, xem ra gia gia vì muốn em ăn được đặc sản miền núi tốn không ít công sức.”

“Ô ô... ô ô...”

Tiếng gà gáy vang lên, Mẫn Nhu giật giật khóe mắt, nhưng mòi nhìn Lục Thiếu Phàm đang đứng ở cửa, tiện thể xem xét đám gà rừng trong tay người quân nhân có vẻ rất am hiểu. Mẫn Nhu đỡ khóc đỡ cười, Lục lão gia thật biết duy trì sự đặc trưng của mình.

“Mấy cậu đem chúng ra ngoài hoa viên đi.”

Lục Tranh Vành ra lệnh, người quân nhân cao lớn khôi ngô liền đứng nghiêm, thẳng lưng cúi chào, sau đó mang mấy món ăn thôn quê ra khỏi ăn biệt thự.

“Tiểu Nhu, nếu thấy ăn chưa đủ, hai ngày nữa bảo ông một tiếng, ông kêu đám tiểu tử đi hành quân trên núi bắt về.”

Về mặt Lục Tranh Vành đầy đắc ý, giống như chuyện bắt gà rừng mang về là chuyện dễ dàng. Cô cũng không nhìn rõ những vết rách trên quần áo mấy người quân nhân, lão gia tử rất sĩ diện, Mẫn Nhu ở Lục gia mấy ngày nay cũng coi như hiểu rõ, nhưng ý tốt của lão gia tử cô rất cảm kích.

“Cảm ơn gia gia, những thứ này đủ cho cháu ăn trong mấy ngày rồi.”

Cô không dám để những quân nhân đang ra sức vì đất nước lại ngày đêm ở trên núi bắt mấy con gà rừng vì cô, người ta đi bắt mà không vui cô cũng không an lòng mà ăn.

Sau bữa cơm tối, bà Lục thúc giục Mẫn Nhu quay về phòng nghỉ ngơi, Lục Thiếu Phàm bị thương mấy ngày số công việc tồn đọng không ít, sau khi quay về làm thì phải tranh thủ thêm thời gian nghỉ ngơi buổi tối để làm việc.

Phụ nữ có thai thì thích ngủ, Mẫn Nhu nằm trên giường không bao lâu liền ngủ quên mất, trong ý thức mông lung, cô lật người muốn ôm người bên cạnh, nhưng sờ sang bên chỉ có cảm giác lạnh như băng.

Ánh sáng nhu hòa chiếu toàn bộ phòng ngủ, Mẫn Nhu cố gắng nâng mí mắt lên, mơ hồ nhìn bên cạnh mình trống hoác, sắc trời tối đen khiến cô nhận ra bây giờ đã không còn sớm.

Lục Thiếu Phàm đâu rồi? Đi đâu vậy?

Có lẽ phụ nữ mang thai tâm trạng không ổn định, Mẫn Nhu nhìn căn phòng yên tĩnh, cô hốt hoảng xuất hiện một cảm giác trống trải, rồi nhìn lên trần nhà, có lẽ vì không có Lục Thiếu Phàm bên cạnh đầu óc Mẫn Nhu hết sức tỉnh táo, không có gì là buồn ngủ.

Lặng lẽ xuống giường, mặc áo khoác vào, kéo lớp vải bông. Mẫn Nhu im lặng rời khỏi phòng, cả hành lang trống vắng chỉ có chiếc đèn vàng treo trên tường, Mẫn Nhu cũng không dám mở đèn sợ đánh thức những người khác đang ngủ.

Vịn thành cầu thang, cẩn thận bước xuống, cô thấy từ khe cửa thư phòng có ánh sáng chiếu ra nghiêng xuống sàn nhà. Chầm chậm đến gần, Mẫn Nhu nhẹ nhàng cầm lấy nắm cửa xoay nhẹ, quả nhiên Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi trước bàn làm việc.

Bàn tay đang gõ máy tính liền dừng lại, đôi mắt dời từ máy tính nhìn ra cửa, dáng vẻ nghiêm nghị trong chớp mắt trở nên nhu hòa, từ trên ghế đứng dậy đi về phía Mẫn Nhu.

Ánh đèn rơi vào thân người Lục Thiếu Phàm đập vào mắt Mẫn Nhu, khiến cô không thể nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này. Nhưng bàn tay khô ráo ấm áp kia chạm vào bàn tay nhỏ bé đang để trên cửa của cô, Mẫn Nhu không kiềm được tiến lên ôm lấy Lục Thiếu Phàm.

“Đã trễ thế này sao anh vẫn chưa ngủ?”

Giọng nói xót xa của Mẫn Nhu khiến tiếng cười réo rắt từ cổ họng Lục Thiếu Phàm tràn ra, cúi người ôm lấy Mẫn Nhu, nở nụ cười ôm lấy cô đi về phía cầu thang, bước chân trầm ổn nhẹ nhàng khiến cho Mẫn Nhu cảm thấy như mình đang mộng mị, cô vòng tay quanh cổ anh, rúc đầu vào vai Lục Thiếu Phàm, hưởng thụ sự yêu thương.

“Thiếu Phàm, hai ngày nữa là sinh nhật của cha em.”

Khi Lục Thiếu Phàm sắp xếp lại công việc quay trở về phòng ngủ thì Mẫn Nhu đem cuộc điện thoại hôm nay do Mẫn Chí Hải gọi tới nói với Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm cũng không vì nghe cô kể mà tỏ ra biến sắc, anh đem bộ tây trang treo lên móc áo, sau đó cuốn ống tay áo sơ mi ngồi xuống bên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô, nhướn mày đáp:

“Sinh nhật của cha vợ làm rề như anh dĩ nhiên sẽ chúc mừng, đừng lo, quà anh sẽ chuẩn bị.”

Bàn tay mảnh mai của Mẫn Nhu đưa từ trong chăn ra nắm lấy bàn tay Lục Thiếu Phàm đang xoa mu bàn tay kia của cô, cô mím môi, suy nghĩ một hồi nghiêm túc nói:

“Sinh nhật của cha chắc chắn sẽ mời rất nhiều người trong giới làm ăn, em sợ tới lúc đó...”

Sợ gặp mẹ con Mẫn Tiệp không phải là nguyên nhân cô muốn tránh bữa tiệc này, chủ yếu là vì quan hệ giữa cô và Lục Thiếu Phàm, cho dù bên ngoài có chút gió thổi cỏ lay cũng không chứng minh được Lục Thiếu Phàm xác thật là chồng Mẫn Nhu, nếu lần này tham gia tiệc, không thể nghi ngờ chuyện này là giả!

Mẫn Nhu nghiêm túc nhìn vẻ mặt biến hóa của Lục Thiếu Phàm, bàn tay giữ lấy tay Lục Thiếu Phàm siết chặt.

“Nếu vì em mà khiến anh bị cuốn vào scandal trên báo chí, gặp nhiều vấn đề phức tạp, Lục Thiếu Phàm anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi sao?”

Nụ cười trên gương mặt Lục Thiếu Phàm dần dần thu lại, bàn tay lật lại nắm ngược lấy tay Mẫn Nhu. Vẻ mặt nghiêm túc nhìn gương mặt có vẻ hồi hộp của cô, nhìn thấu nỗi lo lắng trong mắt cô, anh nghiêng người ôm cô vào lòng, giọng nói kiên định khiến Mẫn Nhu cảm động:

“Ngay từ khi anh lựa chọn lên máy bay đi Los Angeles thì anh đã chuẩn bị đối diện với tất cả những rắc rối này, vì vậy Mặc Nhu em tin anh đi, anh sẽ chứng minh cho em thấy anh đối với cuộc hôn nhân của chúng ta là hoàn toàn nghiêm túc!”